

יציאה	כניסה	יום
18:21	17:07	יום
18:22	17:22	ת"א
18:22	17:13	חיפה
18:22	17:25	ב"ש

כי תישא

דבר המערכת

מדוע משה רבינו שמר את שברי הלוחות בארון הברית ולא גזז אותם? שבירת הלוחות על ידי משה העבירה מסר לעם ישראל – שהתורה אינה יכולה להתקיים במקום של גאווה וחשיבות עצמית. רק כשהאדם ניגש ללמוד תורה ממקום של הכנעה, התורה מחלחלת לליבו. משה הניח את שברי הלוחות לצד ארון הברית כדי ללמדנו שניגשים ללימוד התורה מתוך 'הכנעה חיובית'. שבת שלום ומבורך, שלכם יוסי סולומון.

נקודה בפרשה הרב אריאל לוי

הארה בחסידות הרב מענדי סולומון

אחד מהיסודות של דרכי החסידות היא ה"התוועדות".

התוועדות פירושה שכמה וכמה חסידים מתאספים ביחד (בדרך כלל בהקשר לתאריכים מיוחדים) ומדברים איש על לב רעהו בחיזוק כל העניינים של עבודת ה', בתפילה בלימוד באהבת ישראל וכו' וכו' במהלך ההתוועדות מנגנים גם כן ניגוני חסידות המכניסים בלב המנגנים רגש של דבקות וגעגועים ויראת שמים.

עוד מטרה חשובה בהתוועדות היא החיזוק באהבת ישראל לכל אחד ואחד.

אדמו"ר הזקן אמר משל לכך מאבא שרואה שבניו מתנהגים יחד בשלום ואחוה ביניהם אזי הם גורמים לו עונג רב בזה. וכך גם הקב"ה בשעה שרואה את כולם בדיבוק חברים ומתוך אהבת חסידים אזי זה גורם נחת רוח גדול בשמיים.

ישנו גם ביטוי מר' הלל מפאריטש שאומר ש"מה שהתוועדות חסידית יכולה לפעול אפילו מלאך מיכאל אינו יכול לפעול".

נתאר לעצמינו זכות להיפגש עם צדיקים מדורות קדומים יותר... לאיזו רוממות הייתה מגביהה אותנו פגישה כזאת!

ועכשיו, ננסה לתאר לעצמנו פגישה עם גדול כל הצדיקים שהיו במהלך הדורות, אוהבן של ישראל, הרועה הנאמן, המנהיג הרחמן אשר לא קם כמותו, הלא הוא משה רבנו ע"ה בכבודו ובעצמו!! נשמע הזוי?

ובכן: משה רבנו נמצא כאן איתנו, בתוך כל אחד ואחד מנשמות ישראל! אמרו רבותינו במדרש תנחומא: "אמר משה לפני הקב"ה: משאני מת, אין אני נזכר. אמר לו הקב"ה חייך כשם שאתה עומד כעת ונותן להם פרשת שקלים ואתה זוקף את ראשם, כך בכל שנה ושנה בשעה שקוראים לפני פרשת שקלים, כאילו אתה עומד שם ואתה זוקף את ראשם"

לכל אחד מאיתנו יש כוח אדיר, גדול עצום ורב, לזקוף את הראש, לא ללכת בדרכים עקלקלות, לא להיסחף אחרי השקר של העולם הזה, אלא להטות את שיקול דעתו ("מחצית השקל") לבחירה בטוב האמיתי, בתורה ובתפילה, באהבת ישראל, בענוה, במידות טובות ובריאת ה' לחיים! משה רבנו הוא בחינת הדעת של כללות ישראל, "אשר ידעו ה' פנים אל פנים", והוא שהוריש לנו את הדעת לבחור בחיי עולם, חיים אמיתיים של קרבת ה'! אם נזכה לפגוש את משה רבנו, הוא יזקוף את ראשנו, ירים את דעתנו! כל זמן שהיה משה בחיים, היה מאיר לדעתם של ישראל. וחשש משה רבנו ע"ה, מה יהיה אחרי פטירתו? אולי ייסחפו אחרי הבל ושטות? הבטיח לו ה' "כי תשא את ראש בני ישראל!" גם בעתיד, כל שנה כשיקראו בתורה את הפסוקים הקדושים של פרשת כי תשא, "כאילו אתה עומד שם ואתה זוקף את ראשם!" כשאנו שומעים את קריאת התורה, הלוואי ונזכה שיהיה הדברים שמחים אצלנו כנתינתן מסיני, שיאירו בנו ויבעירו בלבנו להב תשוּקת קרבת ה', לרומם את מידת הדעת ולשקול בשיקול הנכון להטות את החושים לדבר ה' לתורתו ומצוותיו. הנה השבת אנו זוכים לפגוש את משה רבנו! וגם אם איננו מרגישים, אנו מאמינים בנצחיות דברי רבותנו הקדושים, ויודעים שהתורה אמת לאמיתה, נפתח את לבבנו לזקיפת הראש של משה רבנו שכאילו עומד לפנינו זוקף את ראשנו! הלוואי שנזכה!

(ע"פ הספר הקדוש בני יששכר מאמרי חודש אדר דרוש ב')

פנינים לשולחן השבת

"כי תישא... איש כופר נפשו" (ל', י"ב) – רבי מנחם מנדל מקוצק אמר בהקשר זה: כאשר תמה משה, שמטבע פשוט יכול לשמש כופר נפש, "הראה לו הקב"ה מטבע של אש" – כאשר אדם נותן לקב"ה משלו באש ובהתלהבות, אפילו רק מחצית השקל, אין תיקון גדול מזה לפדיון נפשו. ורבי מאיר מפרמישלאן אמר על כך: כאשר 'תשא את ראש בני ישראל' – ותוציאם מחשכת הגלות, או אז "ונתנו איש כפר נפשו" – אפילו איש כופר, ייתן את נפשו בשביל הקב"ה.

"ויזול משה... למה יזורה אפר בעמך" (ל"ב, י"א) - אומר רבי נפתלי מרופשיץ: כאשר מנהיג מדבר אל היהודים, צריך הוא להוכיחם ומותר לו להטיח את פשעיהם בפניהם. אבל כאשר מדבר הוא על יהודים, אפילו אם הוא מדבר על יהודים עם הקב"ה, עליו ללמד זכות עליהם ולסנגר עליהם, אפילו חטאו. וסניגורם של ישראל, רבי לוי יצחק מברדיטשב אמר לרב אחד שהוכיח את בני קהילתו: לאחר שייסרת את היהודים על העבירות שלהם לאביהם שבשמים, מן הדין והיושר שעכשיו תוכיח גם את אביהם שבשמים, על עברות לכאורה שלו כלפיהם, מדוע מסרב הוא לגאול אותם, וממשיך לייסרם בגלות קשה ומרה.

יהודי פשוט ואשתו באו פעם לפני המגיד מקוז'ניץ כדי להתגרש. שאל המגיד את האישה: "מפני מה תרצה להתגרש?" "בגלל הקוגל", ענה האישה. וכך אמר: "כל השבוע אני עובד ביגיעה רבה, בשבת כל רצוני הוא להתענג ולאכול את הקוגל. אבל אשתי מגישה לשולחן תחילה את הדגים, ואחר כך את הבצלים והצ'ולנט, ועד שבא הקוגל אני שבע כל כך שאיני מרגיש בו טעם. כל השבוע אני עובד בשביל הקוגל הזה, ונמצא כל עמלי לריק". והאישה, גם היא לא שתקה, וטענה כך: "בבית הורי" נהגו לאכול את הקוגל דווקא באמצע הסעודה, ואני – לא אשנה את המנהג!" אמר להם המגיד: "אם כך, אעשה פשרה ביניכם. הכיני עבור בעלך שני סירים של קוגל, את האחד שימי לפניו בתחילת הסעודה, מיד לאחר הקידוש, ואת השני תגישי באמצע הסעודה, כפי שנהגת לעשות". שמעו בני הזוג את הדבר והוטב בעיניהם. עודם עומדים לפניו, קרא המגיד לאשתו הרבנית רוזה, ואמר לה: "מבקש אני ממך, מהיום והלאה הכיני גם עבורי שתי מנות של קוגל, את האחת אוכל בתחילת הסעודה, והשנייה – באמצעה". וכך נקבע המנהג והתקיים בין בניו ובניו של המגיד מקוז'ניץ. בתחילת הסעודה הם טועמים מנה של קוגל, והוא נקרא בפיהם "שלום בית קוגל"

והמסר הנלמד מהסיפור – עד כמה חשוב עניין שלום בית.

מתכון לשבת רונית מרקמן

הארה באמונה רון קרתא

קציצות דגים**מצרכים:**

1 ק"ג מרלזה או טונה או דג שאוהבים
1/2 דג נסיכה
חומץ, לימון, מלח
כוסברה, פרטוזליה, כרפס, בצל ושום
מרק עוף פרווה, 2 ביצים ו- 3 כפות
פירורי לחם.
גמבה
פלפל חריף
עגבניות

אופן הכנה:

לערבב הכל יחד ולתת מנוחה.

בנתיים להכין סיר עם גמבה, פלפל חריף, שתי עגבניות חתוכות, ירק ושום שלם.

להקיץ היטב.

בודקים תיבלון ולהוסיף מעט מים, לתת רתיחה.

להכין קציצות בצורה שאוהבים.

לתת רתיחה טובה, להנמיך את הלהבה ולנענע את הסיר מידי פעם, אפשר להוסיף כף רסק עגבניות ולעטר בכוסברה קצוצה.

לבשל על אש נמוכה 40 דקות.

בתאבון!

דובה לבנה עמדה להמליט לקראת שנת החורף הארוכה. הכינה הדובה לגוריה כדור גבינה בגודל אבטיח והוראות כתובות לחלוק בו כדי לשרוד את ימיהם הראשונים. נכנסה למאורתה וישנה את שנת הדובים החורפית. בשנתה המליטה שני גורים, ינקו הגורים מחלבה והתכרבלו בחיקה. אך לאחר מספר ימים יבש החלב של האם. הרי אז מצאו הדובונים את הגבינה ואת הוראות החלוקה ביניהם. אולם אז פרצה מריבה ביניהם - מי יחלק את הגבינה? שלא ייווצר מצב של קיפוח של אחד הצדדים.

לקול המהומה, התעורר השועל, ניגש למאורה והציע עזרה. "באתי אליכם במיוחד ואת בעיותיכם אפתור מיד".

הסבירו לו הדובים הקטנים את צרתם וזה השקיטם והורה להביא אליו את הגבינה. הוציא השועל כלי מדידה וסימן את כדור הגבינה לחלוקה. חצה את הגבינה לשניים, כאשר בידו האחת חתיכה בגודל של מלון, בשנייה חתיכה בגודל לימון, והושיט את החלקים לדובים הקטנים.

זעקו הדובונים ואמרו כי החלוקה לא שווה. אמר השועל: "אין בעיה, מיד אחדש ואשווה את החלוקה" נגס השועל בחלק הגדול עד שהפך לגודל של ביצת תרנגולת. שוב נזעקו הדובונים ודרשו חלוקה שווה.

וכך נגס השועל פעם מזו ופעם מזו עד שנותרו שני פירורים שווים, מסרם השועל לדובונים, שהפעם היו מרוצים.

אולם לאחר מספר דקות הבינו כי השועל רימה אותם, וזה כבר התרחק והלך לו... בכל ספר מוסר נכתב כמה המריבה והמחלוקת מביאים לאדם הפסדים, חוסר שקט ולחצים, כדי לזכות לאריכות ימים יש לאדם להתרחק ממריבה ומחלוקת, לוותר כשצריך ולברוח מהן כמלא עיניו. גם אם הנך חושב שהרווחת מכניסה לויכוח ומריבה, דע לך, שהרווח הוא זמני, וההפסד יהיה גדול יותר.

כשאדם מבין שהעולם גלגל, ומי שמגלגל את העולם הוא בורא עולם, יוכל הוא בנקל לוותר, לעזוב את המחלוקת גם כשניכר שיפסיד מכך.

שניים רבים, השלישי מרוויח, יצר הרע הוא המרוויח הגדול ממחלוקות. אדם הבורח ממחלוקת כשם שבורח מאש, ירוויח שם טוב, שלוה, יאריך ימים בטוב, ויזכה לשפע מלמעלה, הדברים בדוקים ומנוסים מדברי חז"ל - אם כך, מה לך להיות חלק ממריבות? לא הן ולא "שכרן"...

פתגם השבוע

"אישה האמת, יוכל להכיר בזולתו, אם דובר אמת הוא אם לאו"

(רבי נחמן מברסלב)

